

Fira Ecojardí

ja tradicionals tallers, altres activitats que engrescaran tothom, no solament infants, sinó gent de totes les edats. L'amant del bonsai podrà gaudir de les lliçons que imparteix un excel·lent expert en aquest art, què no s'ha de dir dels cactus, l'associació catalana dels amants d'aquesta planta atendran tothom que hi estigui interessat.

També dedicarem importants esforços a les energies renovables. I a la vegada tantes i tantes més sorpreses, alguna d'elles en forma gastronòmica, d'altres de forma visual,...

Fira Ecojardí o, diguem-ne primavera

La Fira Ecojardí, sinònim d'encís i alegria, de vida i de goig, de miracle de la natura en forma de pètal i pistil, de blau i d'anyil, vol tornar a ser el referent català, i de terres més enllà, d'allò que ha de ser una fira purament monogràfica.

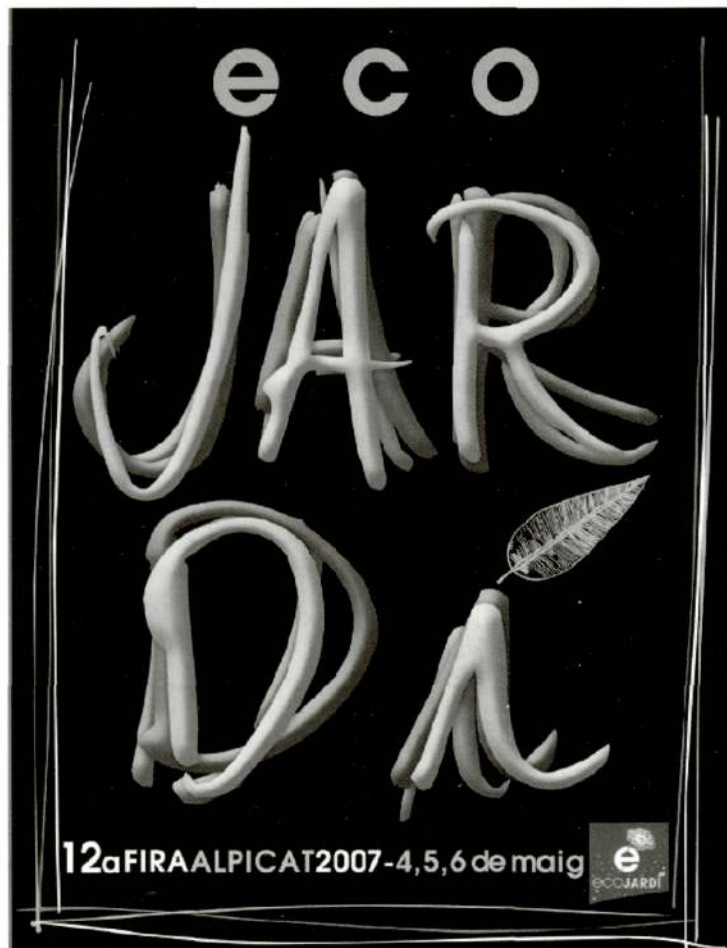
De fires, avui i no lluny, en trobarem moltes i variades. Podreu passejar-vos per d'altres indrets i veureu que sí, tan aviat pots comprar un fil com un pernil, un coixí com un filaberquí, un moble com, fins i tot, un bocí de poble. En definitiva, una barreja que la fa, malauradament, lletja.

La nostra fira té un clar objectiu: reflectir en un espai únic, com la natura pot ser de bella, d'esplèndida, d'apassionada i a la vegada, regalar-nos uns bons coneixements a l'entorn de la cura del nostre racó més preuat, el jardí, les nostres plantes, tant d'interior com d'exterior.

La nostra fira fa pedagogia de la natura. Ningú no pot deixar la nostra fira sense saber quelcom de nou, sense haver assaborit les nostres ofertes més subtils; unes en forma de peça de fruita regada amb deliciosa xocolata, d'altres en forma geomètrica d'allò més divers en una peça de ceràmica, i per què no moldejar un animaló amb elements tan senzills com el material que utilitzen les mestres d'aquella escola centreeuropea, les alemanyes Reusch de Tübingen.

Aquesta edició, per cert ja la dotzena, tenim, a més d'aquests extraordinaris i

Obrirem les nostres portes al públic divendres, 4 de maig, i com ja és habitual, als centres del nostre voltant, es farà una visita guiada a les instal·lacions de la fira. Aquesta vegada, com a novetat, anirem al nucli zoològic Tossal de la Corona, on es podrà observar diferents espècies animals en captivitat.

12a FIRA ALPICAT 2007 - 4, 5, 6 de maig

La Fira també ens oferirà exposicions i tallers que seran tan diversos com un taller de xanques i titelles, com el de ceràmica, el de cistelleria, de tapís indi, de puntes de coixí, l'escola de creació de figures amb material vegetal i el servei de ludoteca Tren Màgic amb diferents tallers per als més menuts. Alhora, que diferents artistes de l'Associació Cultural Humoràlia ens faran caricatures a tots els que ho desitgem.

El diumenge, comptarem amb l'actuació d'un espectacle infantil que amenitzarà el lliurament de premis del Concurs de Contes i Dibuixos de la Natura. I com a actuació final gaudirem de l'actuació castellera dels Castellers de Lleida.

Ramon Mateu Roure
Director de la Fira Ecojardí

Anna M. Martí Escuer
Montse Vila Estrada
Organització de la Fira Ecojardí

Aquest any també es duran a terme unes Jornades Tècniques, en les quals professionals del sector donaran a conèixer les novetats i possibilitats en energies renovables. Alhora també es proporcionarà informació i documentació entorn a l'helicultura (des que neix el caragol fins que ens arriba al plat). I també coincidirà amb la part final d'un curs de tast de vins que s'haurà portat a terme durant la setmana.

Durant tots els dies, al pavelló Antoni Roure Vila es podran visitar les exposicions de cactus i bonsais, on experts del tema oferiran assessorament a tots els interessats.

També tornarem a gaudir de la combinació de sabors entre la fruita dolça i l'exòtic gust de la xocolata, amb la demostració de l'escultura de la fruita.

Com ja és costum en aquesta Fira, es portaran a terme una sèrie de concursos on hi podran participar des dels més petits amb el ja consolidat Concurs de Dibuix i Contes de la Natura, els professionals al Concurs de Pintura Ràpida Vila d'Alpicat, fins als més amants de la jardineria al Concurs de Roses on us hi esperem a tots!

<i>Emmarcat en la XII edició de la Fira Ecojardí, l'Ajuntament d'Alpicat portarà a terme les jornades tècniques tractant diferents temes d'actualitat.</i> <i>El dijous dia 4 de maig s'organitza una jornada taller de cuines solars, alhora que es presenta una xerrada, inclosa dins de l'elaboració del pla estratègic amb les perspectives de futur del sector primari a nivell de municipi.</i> <i>La jornada del dia 5, presenta un marcat caire gastronòmic, donant a conèixer les possibilitats existents de l'helicultura (explotació del caragol), i per acabar combinar-ho amb la cloenda del curs del tast de vins de la zona.</i>	<u>Dijous 3 de maig</u> 17h a 19h. Taller de Tecnologia Solar: La cuina solar — Manel Ibáñez — Joan Ignasi Rosell 20h a 22h. Xerrada-Col·loqui Les perspectives de futur en el sector agrari. — Tècnic de Catalunya Qualitat — Josep Gallet — Antoni Nibó <u>Divendres 4 de maig</u> 17h a 19 h. Jornada Tècnica sobre l'helicultura. — Contextualització — Condicions per a la cria — Fases de la producció — Altres (Comercialització, normatives) — Preguntes i col·loqui final — Josep Antoni Marcelo — Agustí Calvo	A partir de les 19.30h. Cloenda del curs d'iniciació al tast de vins. — Criança i envelliment. En fusta i en ampolla. — Sistemes d'elaboració. Criança, Reserva i Gran reserva. — Conservació dels vins envellits. Tast comparatiu d'anyades. — Exercici pràctic. Tast de vins negres envellits, criança, reserva, gran reserva i noves tendències. — A càrrec del mestre Mameñi <u>Diumenge 6 de maig</u> 12h a 14 h. Lliçó magistral de Tast de vins. — A càrrec del mestre Mameñi <i>Lloc de realització:</i> <i>Les jornades del dia 3 i 4, es portaran a terme a la Sala d'Actes del Casal.</i> <i>La del dia 6 de maig es celebrarà al Pavelló Polisportiu Antoni Roure Vila.</i> **** Les Jornades són gratuïtes i obertes a tothom

Si voleu presentar articles per a la propera edició d'El Nou Pinetell, podeu fer-los arribar personalment a l'Ajuntament, en català i en disquet, que us serà retornat, o enviar-los per correu electrònic a l'adreça agilart@alpicat.cat, abans del dia 14 de juny de 2007.

Un dia la guerra civil esclatà

Reprenem la història que vàrem encetar ja fa alguns pinetells. En aquest capítol es comença a entrellucar l'ambient que hi havia al nostre poble al començament d'esclatar la guerra civil, amb els seus veïns, la formació d'una col·lectivitat de famílies i les primeres implicacions polítiques. Tot això amanit amb anècdotes del protagonista sobre la vida del dia a dia i sobre la caça, i és que és clar, els supermercats no abundaven en aquella època i el millor rebost es podia tenir a l'abast amb una mica de traça i un tir precís.

Esperem que amb aquesta lectura us submergiu en uns temps passats, i a la vegada refem un xic la nostra memòria històrica.

Nèlida Peirau Insa

Capítol V

Un dia la Guerra Civil esclatà. Això va ocasionar nous esdeveniments.

A l'edat que llavors tenia, la política no em preocupava gens ni mica. Estava assabentat d'alguns fets, que havien passat abans de la guerra, com l'exili del rei Alfons XIII, de la proclamació de la II República, el 14 d'abril de 1931, de la rebel·lió dels miners asturians i del fracàs i de la repressió sagnant que va haver-hi després.

També estava assabentat de la proclamació de la sobirania de Catalunya per Lluís Companys, de la victòria del Front Popular, el 1936.

L'assassinat del militar d'esquerra Del Castillo, seguit del diputat de dreta Calvo Sotelo en represàlia, va ser suficient per engranar la Guerra Civil, en efervescència des de feia molt temps, que va deixar més de cinc-cents mil morts i deixarà empremta a tots els que de prop o de lluny hi varen prendre part. Per descomptat, sobretot als primers.

Me'n recordo perfectament encara.

Mentre es cremava a la plaça el mobiliari de l'església, van portar un home vestit amb un pantaló i una jaqueta verda. Anava acompanyat d'un altre que pujava pel llarg de la paret esquerra de la plaça. Em va fer pensar en un domador de circ. Potser simplement anava en pijama o bata, no sé ja que jo no coneixia aquesta indumentària. Encara m'ho pregunto ara. Van desaparèixer pel carrer que menava a l'escola. Mai més he tornat a veure'l, ni tampoc he sabut què se'n va fer d'ell.

Després, alguns homes, entre els quals es trobava el meu pare, van pujar al campanar. Van tirar a terra la creu que estava collada sobre una pedra rodona.

Bonaventura Durruti, anarquista i sindicalista mort el 19 de novembre de 1936 a Madrid

El meu pare va estar dins el punt de mira durant la guerra. Primer va pertànyer al POUM, Partit Obrer d'Unificació Marxista. Joaquim Maurin va ser el cap visible de la regió. Més tard va haver-hi desacord, enfrontaments entre el govern central i el PCE (Partit Comunista) per una banda, i la CNT i el POUM per una altra. Durant una setmana es van produir morts i detinguts del costat anarquista i del troskista. Això donava un aire de desordre a l'estranger.

Fou en aquest moment que va sortir a escena un aragonès del qual no me'n havia adonat abans. Va arribar a ser l'autoritat més important del poble. El meu pare i ell estaven molt units. Era més radical, prenent partit de la CNT-FAI (Confederació Nacional del Treball- Federació Anarquista Ibèrica). El meu pare era del mateix parer i jo venia el diari del partit anomenat Solidaritat Obrera, abreviant-lo "Soli".

Aquest aragonès també va venir a França quan va esdevenir la derrota. Vivia prop de Castenaudary. Van cartejar-se durant bastant temps. Fins i tot va venir a veure'ns a Audillac. La seva esposa es va quedar, no sé el perquè. Segons es va dir, les coses no li anaven gaire bé. Potser és que no va poder marxar.

Aquest aragonès tenia dos fills. El fill va venir per tal d'estar amb el seu pare, i la filla van dir que se'n va anar a Anglaterra. Segons la meua modesta opinió, aquest amic del meu pare era un home amable i bo, potser un rebel tímid.

*Federico García Lorca, poeta espanyol
assassinat l'agost del 36, als 38 anys*

Abans de la guerra havia fet alguna estada a Paris, a causa de les seves opinions, ja que eren molt avançades i molestaven Espanya. Llavors anava així, o marxaves o anaves a la presó. Ell conservava queixes molt profundes contra aquells que eren responsables de les seves repetides emigracions.

Recordo que tenia un llibre de color vermell (casualitat del color) molt gros a casa seva i que era un diccionari francès-espanyol. Deien que havia après l'idioma de Molière. Vaig poder comprovar-ho la primera vegada que el vaig veure a França. Ell era una persona massa modesta per dir-ho. Tinc bons records d'ell, amb la seva cara vermella i la seva boina. Segurament ja deu ser difunt, actualment tindria uns cent anys, ja que era més gran que el meu pare. Si és el cas que descansi en pau i si no és així li desitjo que gaudeixi de bona salut!

Des dels primers dies del conflicte es van produir requisacions, algunes d'elles al cafè Arturo, a l'actual carrer de Lleida. En aquest bar es on l'esquerra es va establir per reunir-se. Entrant a l'esquerra es veia una organola que sempre feia sonar música a volum molt alt. De vegades, quan anava a aquest bar, xarrupava d'alguna de les ampolles que hi havia, procurant no buidar-les mai, així no ho notaven. Sort vaig tenir que n'hi havia moltes, ja que m'encantaven. Es tractava, sobretot, de begudes ensucrades. El meu pare mai se'n va adonar. Ell no les tocava ja que no bevia. Tots anaven a aquest cafè. Quan marxaven per qualsevol assumpte, si no portava la pistola, em manava d'anar-la a buscar. En tenia dues guardades a la calaixera. Una era un 7.65 i l'altra un parabellum, que era un artefacte amb un canó més llarg, amb un calibre de 9 mm. Res em feia més content, ja que les armes sempre m'han agradat.

I parlant d'armes recordo una anècdota d'un dels meus cosins al qual se li va disparar l'arma quan estava assegut en una taula de la terrassa del cafè. Estava manipulant la seva pistola a la butxaca quan va prémer el gallet i se li va disparar. Li va fer un bon forat a la jaqueta i la sorpresa va provocar un gran enrenou. Encara que semblava mentida aquell va ser l'únic tret que vaig escoltar al poble durant la Guerra Civil. Aquest cosí també va exiliar-se, i mai més va tenir l'ocasió de retornar a Alpicat. Va morir abans que pogués regularitzar la seva situació a Espanya.

També guardo una altra anècdota relacionada amb aquest cosí. Durant l'èxode no sabíem qui s'havia quedat o havia marxat. Anys després ens vam assabentar que ell i la seva família es trobaven en una ciutat a 60 km de la nostra, on treballaven en la construcció de pantans a l'est de Rodez

(Aveyron). La casualitat va fer que el reconegués entre els assistents a un ball un dia abans de casar-me, l'any 1947. Feia 6 o 7 anys que no ens havíem vist. Va ser una autèntica sorpresa! Les relacions de parentiu sempre havien estat molt bones. El seu pare era germà de la meva mare i vivíem al mateix carrer a Alpicat. Ara estava casat amb una francesa i vivia al nord del país.

Poc després d'haver esclatat la guerra, una trentena de famílies van decidir agrupar-se en col·lectivitat, és a dir, adoptant més o menys el sistema del kolxose rus, ja que al començament "tota" la gent s'adheria al POUM. Malgrat la fragmentació posterior del partit no va afectar de cap manera el bon funcionament d'aquesta, fins a l'arribada de l'èxode.

Durant els primers dies del conflicte, el 20 de novembre de 1936, va morir Buenaventura Durruti, cara emblemàtica de la CNT, en condicions qualificades de sospitoses. El dubte encara subsistiria quant als autors del tret.

El meu pare va ser nomenat responsable del treball, pel que jo sé va complir com és degut. El material fou dipositat en una quadra requisada a un veí del municipi.

Allí es tancaven tots els animals de tir que la gent de la col·lectivitat posseïa, jo no sé si havia animals també fruit d'algun requisament.

Cada matí es reunien a la quadra i allí es distribuïen el treball per a la jornada.

Moltes vegades anava a dormir a la palla o al fenc d'aquesta quadra amb un altre cosí anomenat Miguel, tres anys més gran que jo, el qual va morir fa alguns anys a Toulouse.

El responsable de la quadra era un home d'entrada edat i molt sord que tenia el malnom de "Mucheriz". No he sabut mai el significat d'aquest sobrenom.

Un dia vam decidir amb el meu cosí anar a parar ceps per caçar ocells. Se n'havia de tenir molts i

a la vegada parar-los en un camp d'alfals recent segat. Sols mancava tenir esquers. Nosaltres utilitzàvem alades que havíem agafat el dia abans i que guarda'vem en ampolles.

El lloc que ens van ensenyar es trobava a uns quilòmetres d'Alpicat, era Raimat. Per arribar-hi, havíem de sortir de nit, per tant anàvem a dormir a la quadra i el padrí s'encarregava de cridar-nos. Vam haver d'esperar una hora en una fossa perquè es fes de dia, ja que ningú tenia rellogte!

Instal·làvem els ceps i els esquers. Amagats a la fossa, fèiem rondes per veure si hi havia caigut algun ocell i tornàvem a repetir l'operació.

Quan ens va semblar que havia arribat l'hora de tornar vam plegar els estris i vam comptabilitzar 51 ocells agafats. De tornada vaig tenir la mala sort de punxar-me amb una espina d'acàcia, s'ha de contar que el calçat més habitual eren espadnyes, per tant no anàvem gaire preparats!

La gent que formava part de la col·lectivitat no treballava obligatòriament la terra. Aquest era el cas d'un veí, amb el malnom de "ratolí", que segurament era aragonès, ja que no parlava gaire bé el català. Era un bon home que es va exiliar amb la seva família al mateix temps que nosaltres. Aquest home va entrar a la col·lectivitat perquè posseïa un camió, i també per les seves conviccions en política. Aquest petit camió d'unes dues tones és el que vam utilitzar un dia que vam sortir a caçar, ja que al meu pare li encantava i tenia destresa. Juntament amb dos amics seus, el Tonet del Gesé i l'aragonès Castejón. El meu pare va invitar-me i jo no vaig refusar. Per tant, ja ens veïeu amb el camió a caçar llebres de nit en un finca privada d'algú "gros", però en aquell moment això estava canviant.

Únicament van caçar el meu pare i un dels seus amics, un col·locat dalt del camió i l'altre des de dins, ja que el parabrises era de dues parts i donava per poder fer-ho. Van tirar 15 trets i van caçar 14 llebres. Vam tornar a casa amb un sac ple!

Una altra anècdota de caça de llebre que recordo i molt diferent a aquesta fou quan un dia la gent segava i un va començar a cridar al veure una llebre, entre tots vam anar encerclant el lloc, fins que no va poder escapar. Però aquí sol vam caçar-n'he una!

La primera segadora-trilladora que he vist fou durant l'estiu de 1937, era d'origen rus i de color vermell, és clar!

Una altra anècdota relacionada amb la caça fou la que vam viure a Gimenells. Un home de la col·lectivitat anomenat Llinàs tenia allí un ramat d'ovelles. Un diumenge el meu pare i el seu amic Tonet van decidir anar a caçar allí amb bicicleta, ja que el camió no era per a ús personal, i per tant a la bicicleta no hi havia portaequipatges. Es van endur menjar pels tres, ja que jo hi era convidat, i s'anaven turnant, un portava les armes i la resta, i l'altre s'encarregava de mi, que no portava res! Tan aviat anava damunt de les seves espatlles com assegut al quadre de la bici, i així s'anaven alternant el pes.

El dia de caça no fou gaire fructífer, tampoc portaven gossos, i vam caçar tres perdius i un torçaç, què s'hi farà!

Jo tenia, entre altres membres de la colla, un amic anomenat Pepito. Aquest i la seva germana Maria, 4 o 5 anys més gran, eren orfes de mare des de feia molt de temps, i el seu pare havia ocupat una alta funció durant la guerra, al començament quan tots pertanyien al POUM. Vaig sentir parlar que durant l'exili havia anat a Amèrica, però mai més vaig saber-ne res en concret, i això que vaig intentar esbrinar alguna cosa

quan molts anys més tard vaig fer un viatge a Alpicat.

Doncs, amb el meu amic Pepito i altres de la colla vam decidir celebrar la Nit de Nadal, i per fer-ho necessitàvem un ànec, i no teníem cap intenció de pagar-lo. Així que l'anàrem a caçar a les aigües estancades de darrere els corrals, més avall del Raval. La nostra cuinera era la Maria. Tot anà sobre rodes fins que va arribar el moment de la degustació, ja que no em vam poder menjar! La Maria, per falta d'experiència que de voluntat, no va buidar el pap, i una vegada cuit hi havia grans per tot arreu. O va fer-ho expressament? Com diu la dita "Béns mal adquirits a ningú fan profit".

Un oncle i una tia del Pepito posseïen el molí de Canet, que recordo que tenia una bona cascada d'aigua. Aquí anàvem a pescar quan l'aigua estava en calma amb el meu amic Pepito. Pescàvem uns peixos anomenats "gobios" de forma gairebé artesanal, amb un bastó, un fil de cuina i una agulla de revés. Sort que teníem altres coses per menjar, ja que no recordo haver-n'hi pescat un de sol! Quan vaig tornar de viatge a Alpicat vaig voler visitar aquest lloc, i el vaig trobar molt canviat de com jo el recordava.

Continuarà

Isidre Ibars

